

Нѣкакъвъ социалистически катехизисъ, за който ние можахме да чуемъ най-смѣтни спомени, разпространявала одеската канспирация, освѣнъ литографиани „прокламации“ и „разяснения“. Този „социалистически катехизисъ“ отъ ржцѣтъ на единъ „спропагандиранъ“ прозелитъ попадналъ въ жилиститѣ ржцѣ на одеската полиция. „Прозелитѣтъ“ помирисалъ кауша. Отъ въпросъ на въпросъ, той билъ принуденъ да посочи лицето, което му втъкнало „катехизиса“ въ ржцѣ. Това лице билъ не другъ, а Христофоръ Петковъ, който ношувалъ у нѣкоя си стара полякиня, посвѣтена въ „дѣлото“. По една повелителна необходимостъ, выпрямій болгаринъ билъ повиканъ на очна „ставка“, която дала тоя резултатъ, че самъ Христофоръ Петковъ се окумилъ въ съседния каушъ, въ който билъ затворенъ „прозелита“. Очевидно, „другаритѣ“, които веднага били освѣдомлени отъ вѣрната полячка „относително печальной судьби Христофора Петкова“, съ нищо не могли да помогнатъ на „молодій тюремщикъ“. Ала не забравяйте, че хитростта е единъ инстинктъ. Нея приложилъ и Христофоръ Петковъ, за да се избави. Надзирателѣтъ на каушитѣ, който ще е билъ по всѣка вѣроятностъ човѣкъ наивенъ, съ добра душа, запиталъ дълбоко умисления Христофоръ, не желае ли съ нѣщо да му послужи. Христофоръ Петковъ, всѣкога бръзъ въ отговоритѣ, и въ... изобрѣтателността, това и чакалъ. „Си-часъ“ отговорилъ, че единстенната услуга, която желае отъ него е — да му позволи да набие „прѣдателя“, затворенъ въ отвѣдния каушъ. „Ето единъ изъ рѣдкихъ подлецовъ“ — казалъ Христофоръ Петковъ, и влѣзълъ въ кафеца на прѣдателя. Слѣдъ като му стоварилъ нѣколко удара върху нещастната глава — Христофоръ Петковъ се прибралъ въ своя каушъ „ни лукъ ялъ ни лукъ мерисалъ“. Той ще очаква сега „последствията“, прѣдвидени отъ него съ математическа точностъ, както отсетнѣ говорилъ прѣдъ „другаритѣ“. „Пострадавашиятъ“